

φέρεται ἐν κωνικῇ φιάλῃ 200 κ.έ. καὶ ἀραιοῦται δι' ὕδατος μέχρις ὄγκου 90 κ.έ. Προστίθενται 10 κ.έ. διαλύματος ἀνθρακικοῦ νατρίου 10 %, βεβαιοῦται ἡ ἀλκαλικότης τοῦ διαλύματος διὰ σταγόνας διαλύματος φαινολοφθαλείνης, ἀνακινεῖται ἡρέμα ἡ φιάλη καὶ διηθεῖται. 25 κ.έ. τοῦ διηθητήματος φέρονται ἐν κωνικῇ φιάλῃ τῶν 100 κ.έ. μετ' ἐσμυρισμένου πώματος ὀξινίζονται διὰ 10 κ.έ. ἀραιοῦ HCl, ἀνακινεῖται ἡ φιάλη καὶ θερμαίνεται ἐλαφρῶς πρὸς ἐκδίωξιν τοῦ CO₂, προστίθενται, μετὰ τὴν ψύξιν, 5 κ.έ. διαλύματος πυριτιοβολφραμικοῦ ὀξέος καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ συνεχίζεται ἡ ἐργασία ὡς ἀνωτέρω. Ἡ ἀκρίβεια τῆς μεθόδου ταύτης φθάνει μέχρι (±) 2 %.

ZUSAMMENFASSUNG

Das Verfahren beruht darauf, dass man das Chinin in das schwer lösliche Sulfat überführt. Das Filtrat enthält nur wenig Chinin. Es wird weiter mit Kieselschwefelsäure gefällt. Im chininfreien Filtrat bestimmt man N und berechnet daraus die Menge des Urethans.

Die zu untersuchende Lösung muss gegenüber Methylrot neutral sein, sonst wird sie mit N/10 NaOH bis zur gelbroten Farbe neutralisiert. Man füllt auf ein bestimmtes Volumen auf. Aus dieser Lösung bringt man einen aliquoten Teil, der 1-1,5g Urethan enthält, in einen Erlenmeyerkolben. Man verdünnt mit Wasser auf 60 ccm und erwärmt auf 65°. Nun wird die Lösung in eine Kristallisierschale gebracht und auf einem heißen Wasserbade kurze Zeit erwärmt. Man setzt tropfenweise 10 ccm einer 15 % warmen Natriumsulfatlösung zu und lässt langsam abkühlen. Es scheidet sich allmählich das schwer lösliche Chininsulfat aus. Nach etwa 6 Stunden filtriert man durch einen Glasfiltertiegel. Der Niederschlag wird mit wenigen ccm kalten Wassers ausgewaschen. Das Filtrat bringt man auf ein Volumen von 100 ccm, 30 ccm des Filtrats werden in einen Erlenmeyerkolben mit eingeschliffenem Glasstopfen gebracht und mit 5 ccm 10 % HCl versetzt. Nach weiterem Zusatz von 5 ccm 20 % Kieselschwefelsäure schüttelt man den Erlenmeyer eine halbe Stunde lang und lässt 6 Stunden lang ruhig stehen. Das quantitativ gefällte Alkaloid wird abfiltriert. Das Filtrat enthält kein Chinin. In einem aliquoten Teil wird nach Kjeldahl N bestimmt und daraus für das ganze Filtrat das Urethan berechnet. Der Fehler der Methode beträgt, wie die Tabelle zeigt ±0,5 %.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ — Συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τῆς πανίδος τῶν Ἀραχνοειδῶν τῆς Ἑλλάδος*, ὑπὸ Χαρίλ. Χατζησαράντου. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ κ. I. X. Πολίτου.

Ἐκ τῶν Ἀραχνοειδῶν τῆς χώρας μας ἡ τάξις τῶν γνησίων ἀραχνῶν (Araneae) ἐθεωρεῖτο μέχρι τοῦδε ὡς ἡ κάλλιον τῶν ἄλλων μελετηθεῖσα. Κατὰ τὴν διάρκειαν

* H. HADJISSARANTOS. — Contribution à l'étude de la faune des Arachnides de la Grèce.

ὅμως τῶν συστηματικῶν ἐρευνῶν μας, τὰς ὁποίας ἐνεργοῦμεν ἀπὸ διετίας πρὸς μελέτην τῆς ὁμοταξίας τῶν Ἀραχνοειδῶν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, ἐπιστοποιοῦσαμεν ὅτι αἱ κατὰ καιροὺς γενόμεναι ἐν Ἑλλάδι πολυάριθμοι ἐργασίαι διαφόρων ξένων φυσιολογῶν δὲν ἐξήντησαν παντελῶς τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῆς πανίδος τῶν γνησίων ἀραχνῶν καὶ ὅτι πολλὰ εἶδη ἀπαντῶντα ἐν Ἑλλάδι δὲν μνημονεύονται ἐν τῇ σχετικῇ βιβλιογραφίᾳ. Τὰ ὑφ' ἡμῶν ἀνευρεθέντα νέα διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶδη, κατανέμονται εἰς τὰς οἰκογενεῖας *Dysderidae* καὶ *Thomisidae* καὶ εἶναι τὰ ἐξῆς:

Ὑπόταξις: ARACHNOMORPHÆ—Κλάδος: TETRASTICTA

Οἰκογένεια: DYSDERIDAE—Ὑποοικογένεια: DYSDERINAE

Γένος: **DYSDERA**

1.—**Dysdera fuscipes**, *Simon*, 1882. 1 ♀, Παρνασσὸς (καταφύγιον 1900 μ.) κάτωθεν λίθου, 15.IV.1936. Τὸ εἶδος τοῦτο ἦτο γνωστὸν μόνον ἐκ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης (Γαλλία, Πορτογαλλία), οὐδόλως περιγραφέν ἐν τῇ Μεσογειακῇ περιοχῇ καὶ τῇ Ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ.

Κλάδος: DIONYCHA

Οἰκογένεια: THOMISIDAE—Ὑποοικογένεια: PHILODROMINAE

Γένος: **PHILODROMUS**

1.—**Philodromus aureolus pallens**, *Chyz. et Kulcz.*, 1892. 1 ♂, Ποδονύφτης (Ἀττικῆς), 6.V.1936, 1 ♀, Πατήσια (Ἀθηνῶν), 5.VI.1936 καὶ 2 ♀ ♀, Πήλιον (Βόλου), 15.VII.1934. Ἄπαντα ἀνευρέθησαν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ *Onopordon acanthium* (γαϊδουράγκαθο).

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομή: Ἑλβετία, Οὐγγαρία.

2.—**Philodromus aureolus similis**, *Chyz. et Kulcz.*, 1892. 1 ♂, Πάρνης 1000 μ., 8.VI.1936.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομή: Οὐγγαρία, Τυρόλον.

3.—**Philodromus aureolus rufolimbatus**, *Chyz. et Kulcz.*, 1892. 2 ♂ ♂, Καψαλιανὰ Ρεθύμνου (Κρήτης, συλ. Ξεζάκης), 5.V.1936 καὶ 1 ♂, Καβούρι (Ἀττικῆς), 1.V.1936, ἐπὶ πεύκης.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομή: Ἑλβετία, Τυρόλον, Οὐγγαρία.

4.—**Philodromus bistigma**, *Simon*, 1870. 1 ♂, Ποδονύφτης (Ἀττικῆς), 27.IV.1936 καὶ 1 ♂, Φούρκα Σκύρου, 27.IV.1936.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομή: Δυτικὴ Μεσόγειος, Κορσική.

5.—**Philodromus collinus**, *C. L. Koch*, 1835. 1 ♀, Πάρνης 1000 μ., κάτωθεν λίθου εἰς δάσος ἐλάτης.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομή: Δυτικὴ καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη, Ὑπερκαυκασία.

6. — **Philodromus poecilus**, (*Thorell*), 1 ♂, Έκάλη (Άττικῆς), 27.III.1936, 1 ♀, Πικέρμι (Άττικῆς), 19.V.1936, καὶ 2 νεαρὰ ἄτομα, Λιόπεσι (Άττικῆς), 27.IX.1936. Οἱ ἐνῆλικες ἀνευρέθησαν ἐπὶ πεύκων, τὰ νεαρὰ ἄτομα ἐπὶ ἐλαιοδένδρων.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Κεντρικὴ καὶ Βόρειος Εὐρώπη, Μεσημβρινὴ Ρωσία, Τουρκεστάν, Σιβηρία, Καμτσάτκα.

7. — **Philodromus pulchellus**, *Lucas*, 1846. 1 ♂ καὶ 1 ♀, Ποδονύφτης (Άττικῆς), 8.V.1936 ἐπὶ τοῦ φυτοῦ *Onopordon acanthium*.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Δυτικὴ Μεσογειακὴ περιοχὴ, Κορσικὴ, Ἄλγεριον.

8. — **Philodromus rufus**, *Walck.*, 1825. 1 ♀, Ποδονύφτης (Άττικῆς), 8.V.1936.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Κεντρικὴ καὶ Βόρειος Εὐρώπη, Δυτικὴ Μεσογειακὴ περιοχὴ, Βορειοδυτικὴ Ἀφρικὴ, Σιβηρία, Βόρειος Ἀμερικὴ.

Ὑποοικογένεια: MISUMENINAE

Γένος: **HERIAEUS**

1. — **Heriaeus simoni**, *Kulcz.*, 1903. 1 ♀, Ποδονύφτης (Άττικῆς), 6.V.1936 καὶ 1 ♀, Βουλιαγμένη (Άττικῆς), 5.VII.1936, ἀμφότερα ἐπὶ τοῦ *Onopordon acanthium*.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Μικρὰ Ἀσία.

Γένος: **XYSTICUS**

1. — **Xysticus cribratus**, *Simon*, 1885. 1 ♀, Σαμοθράκη (συλ. Κανέλλης), 15.VIII.1935.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Βορειοδυτικὴ Ἀφρικὴ, Ἰσπανία, Κορσικὴ, Σικελία.

2. — **Xysticus kempeleni**, *Thorell*, 1872. 1 ♀, Νάυπλιον, I.1936.

Γνωστὴ γεωγραφικὴ κατανομὴ: Δυτικὴ, Κεντρικὴ καὶ Βόρειος Εὐρώπη, Κορσικὴ.

Ἀναλόγως τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεως αὐτῶν, τὰ ἀνωτέρω εἶδη διακρίνονται εἰς εἶδη τῶν ὑψηλῶν ὄρεων καὶ εἰς εἶδη τῶν πεδιάδων καὶ λόφων, ἐνδιαφέρουσα δὲ τυγχάνει ἢ πιστοποιήσεις, ὅτι τὰ πρῶτα εἶναι γνωστὰ μόνον ἐκ τῆς Κεντρικῆς καὶ Βορείου Εὐρώπης ἢ ἐξ ὄρειων περιοχῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Π. χ. ἡ *Dysdera fuscipes*, ἣν ἀνεύρομεν εἰς Παρνασσὸν (1900 μ.) εἶναι γνωστὴ ἐξ ὄρειων περιοχῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς βορείου Πορτογαλλίας. Ὡσαύτως τὰ εἶδη *Philodromus aureolus similis* καὶ *Philodromus collinus*, ἅτινα ἀνευρέθησαν ἐπὶ τῆς Πάργης (1000 μ.), εἶναι εἶδη ἀπαντῶντα μόνον ἐν τῇ Κεντρικῇ καὶ Δυτικῇ Εὐρώπῃ. Τὸ γεγονός τοῦτο πιστοποιεῖ προγενεστέρως ἡμῶν καὶ ἐτέρων ἐρευνητῶν παρατηρήσεις, καθ' ἃς ἡ πανὶς τῶν Ἀραχνοειδῶν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται, πλὴν τῶν ἐνδημικῶν εἰδῶν, ἀπὸ τυπικὰ εἶδη τῆς Κεντρικῆς καὶ Βορείου Εὐρώπης, ἐνῶ ἡ τῶν πεδιάδων καὶ λόφων ἀπαρτίζεται ἐξ ἐνδημικῶν, εὐρωπαϊκῶν, ἀφρικανικῶν καὶ μικρασιατικῶν εἰδῶν.

RÉSUMÉ

Pendant nos recherches concernant les Arachnides de la Grèce, nous avons constaté la présence de 12 espèces d'araignées, nouvelles pour la faune du pays: 1.—*Dysdera fuscipes* Simon. 2.—*Philodromus aureolus* pal-lens Chyz. et Kulcz. 3.—*Philodromus aureolus similis* Chyz. et Kulcz. 4.—*Philodromus aureolus rufolimbatus* Chyz. et Kulcz. 5.—*Philodromus bistigma* Simon. 6.—*Philodromus collinus* C. L. Koch. 7.—*Philodromus poecilus* (Thorell). 8.—*Philodromus pulchellus* Lucas. 9.—*Philodromus rufus* Walck. 10.—*Heriaeus simoni* Kulcz. 11.—*Xysticus cribratus* Simon. 12.—*Xysticus kempeleni* Thorell.

La distribution topographique des ces espèces confirme l'observation faite par divers auteurs et nous-même, que la faune des Arachnides vivants dans les hautes montagnes de la Grèce comprend outre les espèces indigènes, des formes typiques de l'Europe centrale et septentrionale. Dans la plaine et sur les collines on trouve parmi des espèces indigènes, des formes originaires de l'Asie Mineure, de l'Afrique du Nord et des régions basses de l'Europe centrale.

ΓΕΩΜΟΡΦΟΛΟΓΙΑ.—**Recherches sur la tectonique et la morphologie de la région plus ou moins montagneuse qui s'étend au sud du bassin de Phlonte***, par *Gasp. Mistardis*. Ἀνεκoinώθη ὑπὸ κ. Δ. Λαμπαδαρίου.

1.—Dans la région plus ou moins montagneuse (Mégalo Vouno 1275m., Polyphenghi 650m., Barnabo 750m., Katsaina, Strongylo etc.) qui s'étend au sud du petit bassin de Phlonte (alt. moy. 300 m.) nous rencontrons:

a. Des terrains *Pré-Néogènes* (surtout Mésozoïques) qui forment la charpente (Mégalo Vouno, Strongylo, partie occidentale de Katsaina). Ce sont pour la plupart des calcaires durs, très souvent disposés en couches plus ou moins épaisses. Par places (près Tourkovryssi, Sélimi, etc.) on voit aussi des affleurements peu étendus de schistes, de grès et de jaspes. L'épaisseur totale des couches pré-néogènes doit être supérieure à 1000 m.

b. Des formations *Néogènes*, recouvrant les terrains précédents au nord, à l'est et au sud de Mégalo Vouno. Ce sont pour la plupart des conglomérats disposés en couches plus ou moins épaisses, dont les plus profondes sont plus dures et à éléments moins grossiers que les autres. Très étendues

* ΓΑΣΠ. ΜΙΣΤΑΡΔΗ. — Γεωτεκτονικαὶ καὶ γεωμορφολογικαὶ ἐρευναι ἐν τῇ νοτίῳ τοῦ Φλιασίου Πεδίου ὄρεινῇ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιοχῇ.